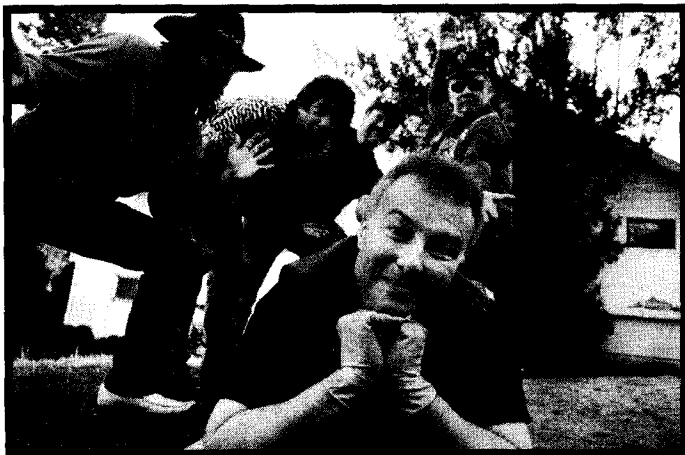

Koncert

Egy rugóra

Vágtázó Életerő, Biafra

Fotó: Elizabeth Sloan

Sokan régóta vártak Jello Biafra első magyarországi látogatására – ennek dacára kellemesen csalódhattak azok, akik nosztalgizáló középkorúak inváziójától tartottak. A közönség jelentős része poétikusan ifjú, de a fellépők repertoárjából s a műfajban bevett mozgáselemekből (pogótánc, *stage diving*, *crowd surfing*) alaposan felkészült versenyzőkből állt. A mostanában Vágtázó Életerőként működő VHK fellépése (a nyitó AMD után) mondhatni kötelező, a kedves vendég által is megkövetelt program-pont volt az estén. Biafra még a nyolcvanas években fedezte fel magának Grandpierre-éket, s egykoron ki is adta a VHK lemezeit saját, legendás, Alternative Tentacles nevű kiadójánál, s mint a koncertjén elhangzott, negyedszázadig várt első Vágtázó-koncertjére. Nos, a VÉ eme ünnepi alkalomra alaposan oda is tette magát: Grandpierre még mindig hipnotikus hatású előadó (tán csak egy kicsit mozog takarékosabban), a két gitáros és a basszer bontakozó és kiteljesedő témái, módfelett hatásos riffjei, a csupán pillanatra csillapodó, jól strukturált morajlás, a tulajdonképpen egyszerű, mégis végtelenül hatásos törzsi ritmusok pedig ezúttal tényleg „ütöttek”.

A rá következő Biafrának mindent meg lehet bocsátani – még azt

is, hogy gyakorta fárasztó. Zenekara, a Guantanamo School Of Medicine elképesztő gyorsan és precízen játssza a jórészt új számokat – a népség és katonaság őrjöng, Biafra és a technikus pedig rutinszerűen lökdösi vissza a színpadon tombolókat. A frontember agya legalább egy évtizede egy rugóra jár – ahogy mondani szokás: aki még tőle is balra áll, az már leesik. Új dalai (de a régiéek is!) ebben a radikális, demagóg antikapitalista hiedelemvilágban mozognak, féligazságokból és teljes sületlenségből álló kommentárjait hol kínosan feszengve, hol derűltséggel hallgatjuk. Megdöbbenő, de zenebohócként többé-kevésbé még ezt is el tudja adni, amit meg színpadi mozgásban nyújt, az elképesztő. S mikor már meguntuk volna a gyors, darálós, de nem túl érdekfeszítő punkot (a programban azért volt három darab Kennedys-klasszikus is), a színpadra hívja a teljes VÉ-legénységet (s bónuszként a speciális vendég Szónusz-Soós Lajost). A szabálytalan, de megkapó improvizáció, a közös dobolás-gitározás, Grandpierre és Biafra szimultán kántálása tökéletes lezárása (lenne) az estének. Aztán még visszajönnek egy kicsit Biafraék – de ezért már tényleg kár volt.

- minek -

West Balkán, szeptember 5.